

07-12-2010 HC EIP Gemeenschappelijk Buitenlands Veiligheid Beleid. (GBVB)

De **Europese Raad** bepaalt wat de strategische belangen zijn en stelt de doelstellingen en algemene richtsnoeren van het GBVB vast. Onder meer voor aangelegenheden met gevolgen op defensiegebied. Het neemt de nodige besluiten en kan een gemeenschappelijke aanpak van de Unie bepalen. Echter oefent de Europese Raad GEEN wetgevingstaak uit.

De Europese Raad kan een gemeenschappelijke aanpak van de Unie bepalen en neemt de nodige besluiten wanneer een internationale situatie een operationeel optreden van de Unie vereist. Met andere woorden als de Unie denkt dat ze iets moeten doen voor bijvoorbeeld humanitaire zaken, dan is de Europese Raad degene die de nodige besluiten neemt. Bij een optreden moet er bijvoorbeeld gedacht worden aan een eerlijk verloop van verkiezingen in een bepaald land. Doelstellingen hierbij zijn: draagwijdte, middelen welke ter beschikking van de Unie dienen te worden gesteld, zo nodig de tijdsduur, de kosten en de voorwaarden voor de uitvoering van dat optreden. De Europese Raad stelt besluiten vast waarin de aanpak van de Unie bepaald ten aanzien van een bepaalde aangelegenheid van geografische of thematische aard. Bijvoorbeeld voor speciale vertegenwoordiger voor Kosovo. Dit zijn dus speciale vertegenwoordigers die bevoegd zijn door een mandaat voor specifieke beleidsvraagstukken

De Raad kan besluiten missies op te zetten voor de 'Petersberg taken'. Dit zijn missies buiten het grondgebied van de Unie met het oog op vredeshandhaving, conflictpreventie of versterking van de internationale veiligheid. Dit zijn de drie Petersberg taken. Zulke missies omvatten

- ✓ gezamenlijke ontwapeningsacties. Dit is het halen van Wapens uit de handen van burgers en politiegroepen.
- ✓ humanitaire en reddingsmissies
- ✓ advies en bijstand op militair gebied. Als er een situatie is waar regime verandering plaatsvindt, moeten nieuwe nationale oorlogsgroepen worden opgeleid om specifieke orde en handhavingstaken uit te voeren.
- ✓ conflictpreventie en vredeshandhaving. Voorbeeld situatie Bosnië.
- ✓ missies van strijdkrachten met het oog op crisisbeheersing, daaronder begrepen vredestichting. Dit wordt steeds belangrijker, door oorlogsvoerende partijen uit elkaar te houden.
- ✓ Stabiliserende operaties na afloop van conflicten, als het volk het zelf niet weer op kan pakken.

Ook kan er steun worden gegeven aan derde landen om het terrorisme op hun grondgebied te bestrijden. De Raad kan het politieke en veiligheidscomité machtigen passende besluiten te nemen over de politieke controle en strategische leiding van crisisbeheersingsoperaties. Dit is in feite een comité van de ministers van buitenlandse zaken. Daarnaast kan de Raad missies toevertrouwen aan een groep lidstaten. Het heeft een speciale rol in verband met de deelname van lidstaten aan permanente gestructureerde samenwerking in het kader van de NAVO.

Één van de gouvernementele trekken van de GBVB van de Raad is het besluit met meestal eenparigheid van stemmen, maar dit heeft grote nadelen. Voor voorkoming van deze nadelen is ingesteld de constructieve onthouding (art. 31, lid 1 VEU, 2de alinea). Dit betekent dat een lidstaat er voor kiest om niet te stemmen, als hij niet geheel eens is met het verdrag, zodat er toch nog eenparigheid van stemmen kan worden gekozen. Soms kan de Raad met gekwalificeerde meerderheid kiezen. Dit is bij bepaalde uitvoerende maatregelen, omdat het politieke besluit dan al genomen is. (art. 31, leden 2 & 3 VEU). Bij een procedurele kwestie is een volstrekte meerderheid nodig. (Art. 31 lid 5 VEU)

GBVB Hoge Vertegenwoordiger (HV)

De Hoge Vertegenwoordiger wordt benoemd door de Europese Raad met instemming van de voorzitter van de Commissie bij een gekwalificeerde meerderheid. De reden van de toestemming van de voorzitter van de commissie, omdat de HV ook één van de vicevoorzitters wordt van de commissie. Hij zit de Raad Buitenlandse Zaken voor, zonder één stem te hebben. Hij is een abstracte voorzitter, maar geen technische voorzitter, die alleen orde houdt. Daarnaast is hij één van de vice-voorzitters van de Commissie. Zoals je kunt zien heeft de HV meerdere verantwoordelijkheden (Hij heeft een dubbele pet op). Hij is zowel voorzitter van de Raad van Buitenlandse zaken als vicevoorzitter commissie. Dit kan zorgen voor belangen verstrengeling. Hij is de spin in het web in externe betrekkingen van de Unie. Alles draait om de centrale rol van de Hoge Vertegenwoordiger. Hij is de spreekbuis (woordvoerder) dat onder het gemeenschappelijk beleid onder buitenlandse zaken valt. Je

zou hem kunnen zien als Europese minister van Buitenlandse Zaken. Hij vertegenwoordigt de Unie in alle aangelegenheden die onder het GBVB vallen en voert namens de Unie de politieke dialoog met derden. De HV verwoordt het Standpunt van de Unie in internationale organisaties en op internationale conferenties. Maar de Unie heeft geen zetel in de VN als zodanig, maar het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk zijn wel twee van de permanente leden in de Veiligheidsraad. Ze moeten het standpunt van de Unie vertegenwoordigen, want ze zijn verplicht om unietrouw zijn.

Ruimte van veiligheid vrijheid en recht. Art. 67 — 89 VWEU

De grondrechten en de verschillende rechtstelsels en –tradities van de lidstaten worden geëerbiedigd. Dit is het belangrijkste elementen van de unie. Deze aanpak heeft gouvernementele trekjes in de besluitvorming. De verschillende rechtstelsels en tradities van de nationale lidstaten moeten in stand worden gehouden. Besluiten van de Raad zijn de besluiten van de nationale ministers.

Er mogen geen personencontroles aan de binnengrenzen van de Unie plaatsvinden. De uitzonderingen hierop staan in Protocol (nummer 21) betreffende Verenigd Koninkrijk & Ierland. Met als de tegenprestatie dat de andere lidstaten ook controle mogen voeren, die uit Verenigd Koninkrijk en Ierland komen in deze lidstaten. Het gevolg van geen controle binnen de Unie is dat er een behoefte is aan een extra strenge controle aan de grenzen van de unie ten aanzien van asiel, immigratie en controle aan de buitengrenzen. Er bestaat een solidariteit tussen de lidstaten en een billijke aanpak ten aanzien van onderdanen uit derde landen en staatlozen.

Er is binnen de unie een hoog niveau van het waarborgen van veiligheid. Het gaat om de voorkoming en bestrijding van criminaliteit, racisme en vreemdelingshaat. Dit vindt plaats door middel van coördinatie en samenwerking tussen politieke en justitiële autoriteiten in strafzaken en andere bevoegde autoriteiten. Het gaat om wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen in strafzaken en zo nodig onderlinge aanpassing van strafwetgeving.

Men werkt aan vergemakkelijking van toegang tot de rechter. Dit zorgt voor wederzijdse erkenning van gerechtelijke en buitengerechtelijke beslissingen in strafzaken. De Europese Raad stelt de strategische richtsnoeren van de wetgevende en operationele programmering vast. Het Veiligheidscomité binnen de Raad (art 71 VWEU). In de unie is geen overheersend politieapparaat. Lidstaten blijven verantwoordelijk voor de handhaving van openbare orde en de bescherming van binnenlandse veiligheid. De Lidstaten mogen onderling vormen van samenwerking en coördinatie organiseren voor het verzekeren van hun nationale veiligheid. Ze kunnen dus individuele samenwerking aangaan, want samenwerking is de toekomst.

Raad stelt maatregelen vast voor administratieve samenwerking tussen de bevoegde diensten van de lidstaten en tussen deze diensten en de Commissie vast te stellen. Een besluit wordt genomen door de Raad op basis van gekwalificeerde meerderheid op voorstel van de Commissie of op initiatief van ¼ van de Lidstaten, na raadpleging van het Europees Parlement.

Preventie en bestrijding van terrorisme is een kern activiteit van de Unie. Zie Art 75 VWEU.

Europees Parlement en Raad kunnen verordeningen vaststellen voor een kader van beheersmaatregelen met betrekking tot het kapitaal- en betalingsverkeer. Bijvoorbeeld: Maatregelen door het bevriezen van goederen, financiële activa of economische baten. Daarnaast kan het ook gaan om maatregelen tegen bezitters, eigenaars of houders van goederen, die kunnen bestaan uit:

Natuurlijke personen, rechtspersonen, of niet-statelijke groepen of entiteiten (Bijvoorbeeld al-quida).

Door deze financiële maatregelen tegen de oorzaken van terrorisme, levert een belemmering op voor de uitvoering van dit terrorisme.

Er ontstaan steeds meer economische immigranten, die zich voordoen als vluchtelingen. De unie kan maatregelen treffen op het gebied van grenscontroles, asiel en immigratie door middel van:

- Het invoeren van Visa en Verblijfstitels van korte duur
- Controles aan de buitengrenzen van de Unie
- Vrije reizen binnen de EU van korte duur door onderdanen van derde landen.
- Geleidelijke invoering van geïntegreerd systeem van beheer van de buitengrenzen
- Geen controles aan de binnengrenzen

Er is een gemeenschappelijk asielbeleid, zie artikel 78 VWEU. Dit geldt voor asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming

Immigratiebeleid, zie art 79 VWEU. De unie wil niet zomaar iedereen in de Unie hebben, dus is er een efficiënt beheer van migratiestromen. Als men legaal verblijft op de grond van de lidstaat, moet men billijk en redelijk behandeld worden. Er wordt gestreefd naar preventie en intensievere bestrijding van illegale immigratie en mensenhandel.

Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken, zie art 81 VWEU

Er is wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen en van beslissingen in buitengerechtelijke zaken en de tenuitvoerlegging daarvan. Dit betekent dat men binnen de unie, één uitspraak van een rechter in één lidstaat, ten uitvoer kan laten leggen in een andere lidstaat. Dit heeft een grensoverschrijdende betekening en kennisgeving van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken. Het gaat hier om documenten en bewijsmateriaal, men ziet vergaande samenwerking ontstaan. Ondanks niet elk lidstaat met hetzelfde rechtsstelsel werkt. Er is verenigbaarheid van de in de lidstaten geldende regels voor collisie en jurisdictiegeschillen. De vraag is welke rechter bevoegd is, in welke zaak. Er zijn duidelijke regels voor grensoverschrijdende gevallen en dus grensoverschrijdende belangen. Dit wordt op Europees niveau geregeld.

Er vindt samenwerking plaats bij het vergaren van bewijsmiddelen. Hoe krijg ik het bewijsmiddel en hoe zorg ik ervoor dat het legitiem is. De bewijsmiddelen mogen niet illegaal verkregen zijn.

Het gaat om het wegnemen van hindernissen voor de goede werking van burgerrechtelijke procedures, zo nodig door bevordering van de verenigbaarheid van de in de lidstaten geldende bepalingen betreffende burgerlijke rechtsvordering. Er is geen Europees wettelijk rechtboek op Europees niveau, maar toch ziet men harmonisatie op Europees niveau via nationale rechtstelsels. Hierbij kan gedacht worden aan consumentenrecht, waarbij nieuwe rechten gecreëerd, die men in sommige landen niet bestonden.

Verder vindt er ondersteuning plaats van opleiding van magistraten en justitieel personeel. Nationale rechters worden op de hoogte gesteld van Europees recht en haar ontwikkelingen. Zowel reguliere als bijzondere aspecten. In zoveel gebieden van het recht, kan men niet zonder het gebruik van Europees recht. Dit is erg essentieel voor het recht in de nieuwe lidstaten.

Maatregelen worden vastgesteld door de gewone wetgevingsprocedure, behalve bij het familierecht met grensoverschrijdende gevolgen. Dit wordt vastgesteld door de bijzondere wetgevingsprocedure: Dit gaat via de Raad, die moeten stemmen met eenparigheid na de raadpleging van het Europees Parlement. De Raad kan op voorstel van de Commissie beslissen met eenparigheid van stemmen na raadpleging Europees Parlement. Er kan besloten worden dat sommige onderdelen van het familierecht met grensoverschrijdende gevolgen door de gewone wetgevingsprocedure kunnen worden vastgesteld. Het voorstel wordt aan de nationale parlementen toegezonden. Als binnen 6 maanden een nationaal parlement bezwaar maakt, gaat feest niet door. Bij geen bezwaar kan de raad het besluit vaststellen. Dit heet ook wel de Poolse clausule.

Justitiële samenwerking in strafzaken – art 82 – 86 VWEU

Er is wederzijdse erkenning van rechterlijke uitspraken en beslissingen. Deze erkenning is overal in de EU. Dit is de oplossing van jurisdictiegeschillen tussen lidstaten en zorgt voor ondersteuning van opleiding van magistraten en justitieel personeel. Het bevordert de samenwerking tussen de justitiële of gelijkwaardige autoriteiten in het kader van strafvervolging en tenuitvoerlegging van beslissingen.

Art 83, lid 2 VWEU houdt richtlijnen in met minimumvoorschriften van het Europees Parlement en de Raad, waarbij volgens gewone wetgevingsprocedure wordt vastgesteld. Hierin is opgenomen:

- Wederzijdse toelaatbaarheid van bewijsstukken tussen de lidstaten
- Rechten van personen in de strafvordering
- Rechten van slachtoffers van misdrijven
- Andere specifieke elementen van strafvordering. Hier gaat een raadsbesluit aan vooraf, door middel van eenparigheid van stemmen na goedkeuring van Europees Parlement.
- Lidstaten mogen ook een hoger niveau van bescherming van personen handhaven of invoeren.

Lidstaten mogen onderling ook nauwer gaan samenwerken. Art. 82 lid 3. Voor de verwezenlijking van nauwere samenwerking zijn tenminste 9 lidstaten nodig. Een lidstaat kan ook bezwaar aanmaken, dit kan bestaan uit een afbreuk aan fundamentele aspecten van een rechtsstelsel van de lidstaat. Dan vindt er een bespreking in Europese Raad plaats. Als er een consensus binnen vier maanden wordt bereikt, gaat het door, geen consensus, dan gaat het besluit alsnog ook niet door.

Art 83, lid 1 VWEU - Richtlijnen met minimumvoorschriften EP en Raad, gewone wetgevingsprocedure met betrekking tot de bepaling van strafbare feiten en sancties in verband met vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie die voortvloeit uit de aard of gevolgen van deze strafbare feiten of uit een bijzondere noodzaak om deze op gemeenschappelijke basis te bestrijden. Voorbeelden hiervan

zijn: Terrorisme, mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, Illegale drugshandel, Illegale wapenhandel, witwassen van geld, corruptie, vervalsing van betaalmiddelen, computercriminaliteit en georganiseerde criminaliteit. Deze gevallen hebben grensoverschrijdende gevolgen. Daarnaast geldt dit ook nog voor andere vormen van criminaliteit. Hier moet een raadsbesluit vooraf; eenparigheid van stemmen na goedkeuring van Europees Parlement.

Strafrecht in verband met harmonisatie en richtlijnen met minimumeisen voor bepaalde straffen. De lidstaten moet strafrechtelijke maatregelen nemen door het vaststellen voor minimum straffen. De procedure moet gelijk zijn aan de betrokkene harmonisatiemaatregelen. Art 83, lid 3 VWEU (gelijk aan art 82, lid 3)

Eurojust , zie art 85 & 86 VWEU. Dit is juridische samenwerking.

Politiële samenwerking, zie art 87 t/m 89 VWEU. Dit bestaat uit verzameling, opslag, verwerking, analyse en uitwisseling van relevante informatie. Het geeft steun voor opleiding van personeel & uitwisseling van personeel, apparatuur en onderzoek op het gebied van criminalistiek. Het ontwikkelt gemeenschappelijke onderzoekstechnieken voor het opsporen van ernstige vormen van georganiseerde criminaliteit. Ook zou het mogelijk kunnen zijn voor operaties van politie samenwerkings, dat lidstaten hulp bieden op het gebied van een ander lidstaten. Art 89 VWEU

9-12-2010 HC EIP

Mededingingsrecht is één van de kernstelsels waarin het recht een bijdrage levert aan de doelstellingen van de verdragen.

Het mededingingsrecht zorgt voor efficiëntie op de markt, bescherming van de consument en de interne markt. Het beschermen van de interne markt gebeurt door het verhinderen van handelsbelemmeringen. Het EU mededingingsrecht kan ook van toepassing zijn binnen dezelfde lidstaat, doordat de nationale markt wordt gesloten voor ondernemingen van buiten deze lidstaat. Er mag geen barrière gevormd worden voor bescherming van nationale markt. Verbod op protectie heet dit ook wel.

Er moet sprake zijn van een workable competition, dit is noodzakelijk voor de naleving van de fundamentele vereisten en het bereiken van de doelstellingen van de verdragen, in het bijzonder één markt met soortgelijke voorwaarden als een interne markt. Het belang dat men geen barrières toestaat door nationale overheden. Mededingingsregels gelden voor: natuurlijke personen, rechtspersonen en overheden.

Kartelvorming Art. 101 VWEU. Deze artikelen richten zich op voorkoming van vorming van kartels. Deze kartelvorming kunnen afspraken of parallelle gedragingen inhouden. Voorbeelden hiervan zijn:

- Prijsafspraken. Allerlei van deze afspraken kunnen worden verboden op grond van het verdrag. De afspraken kunnen legitiem zijn, als zij zich aan bepaalde voorwaarden houden. Een voorbeeld hiervan is de bouwfraude.
- Exclusieve distributie, een voorbeeld is bier/benzine.
- Selectieve distributie. Dit betekent dat niet in elke winkel deze producten te koop zijn. Een voorbeeld is horloges.

Bij franchising moet er bijvoorbeeld gedacht worden aan Mac Donalds. Dit zijn franchising winkels, er wordt dan volgens een bepaald model verkocht. Grote producent maakt alle reclame, en de winkels worden door kleinere ondernemers onderhouden. De grote producent betaalt dan de kleinere ondernemers. Verordening 1/2003 regelt de procedurele aspecten

De EU regels op dit gebied regelen de grensoverschrijdende gevolgen. Door harmonisering van nationale regels en EU regels, is de samenwerking tussen de commissie en nationale wetgever erg bevorderd.

Art. 102 VWEU houdt het misbruik van een machtspositie in.

Een machtspositie op zich is niet verboden, maar wat wel is verboden, is het misbruik van de machtspositie. Het gaat dan om macht op een relevante productmarkt. De relevante markt wordt zowel bepaald door de aard van de desbetreffende producten of diensten als door het gebied in geografische zin waarbinnen de betrokken onderneming moet concurreren en de objectieve mededingingsvoorwaarden voor alle ondernemingen gelijk zijn. Dat is een wezenlijk deel van de Europese Unie. Wat de machtspositie is voor een bepaald gebied van een product. Een voorbeeld hiervan is als de prijs van appels omhoog gaat, zal men overstappen op bananen. Een relevante geografische markt omvat het gebied waar de betrokken ondernemingen, goederen of diensten

werkzaam zijn als vrager of aanbieder en waarbinnen de concurrentievoorwaarden voldoende homogeen zijn en kunnen worden onderscheiden van naburige gebieden omdat de concurrentievoorwaarden daar in aanmerkelijke mate verschillen.

Dominantie schept verantwoordelijkheden, misbruik is niet verantwoordelijk. Voorbeeld van bedrijven die in een machtspositie zitten: Standard Oil en Microsoft. Een voorbeeld van misbruik van machtspositie is Chiquita Bananen en Akzo (Predatory pricing). Bij Akzo werden prijzen zo laag gehouden, om een concurrent uit te sluiten van de markt. Dit kan predatorisch zijn, als de prijzen niet economisch verantwoord zijn.

Fusies

Hier heeft het EU recht ook veel over te zeggen. Er wordt gekeken wat de omvang zal worden van het nieuwe bedrijf door de fusie. Verordening 139/2004 is hiervan op toepassing. Als de fusie een grensoverschrijdend karakter heeft zal de Commissie toestemming moeten geven. Maar indien het geen grensoverschrijdend karakter heeft, maar zich alleen bijvoorbeeld in Nederland bezighoudt, zal er toestemming moeten komen van de NMa. Bij toestemming geven hoort ook gelijk de uitvoering van de controle op het bedrijf.

Art. 107 en 108 VWEU

Staatssteun is vervalste mededinging door voordelen uit staatsmiddelen toe te kennen aan een bedrijf. Hieronder kunnen gezien worden: subsidies, rentevrije leningen, kapitaalinjecties, schenkingen, gunstige voorwaarden enz.

Is dit verenigbaar met de interne markt? Als je kijkt naar art. 107 en art. 108, zijn sommige verenigbaar en andere kunnen verenigbaar worden verklaard.

De procedure voor nieuwe steun staat in art 108, lid 3 VWEU. Steun moeten worden aangemeld bij de commissie door de Staat. Mocht het niet aangemeld worden, kan je de kans lopen dat de steun moet worden terug betaald.

Directe werking van een bepaling van een richtlijn

Een bepalingen uit de Richtlijn kan verticaal rechtstreeks werken indien de bepaling onvoorwaardelijk is en de bepaling voldoende nauwkeurig is. Indien de bepaling hier niet aan voldoet of de richtlijn niet of niet nauwkeurig is omgezet, dan is het niet mogelijk om de bepaling directe werking te geven. En kan de burger geen rechten halen bij de nationale rechter.

Dit betekent dat de bepaling kan worden ingeroepen bij de nationale rechter door burgers van de unie. Een richtlijn moet worden omgezet in nationaal recht, het heeft medewerking nationale wetgever nodig. De nationale wetgever krijgt een termijn voor deze omzetting. De richtlijn is bindend voor dat de doelstellingen moeten worden bereikt. De nationale wetgeving mag de middelen en vormen hiervoor kiezen. Als een richtlijn niet op tijd of verkeerd is omgezet, kan de burger bij de nationale rechter aankloppen voor het halen van de rechten. Achterliggende gedachte: *effet utile*.

De lidstaten mogen tussen het besluit van de EU en de omzettingstermijn niet maatregelen nemen die de omzetting onmogelijk te maken.

De lidstaten mogen niet extra doelstellingen aan de richtlijnen toevoegen. Dit heeft het hof van justitie uitdrukkelijk bepaald.

Een horizontale situatie is bijvoorbeeld tussen particulieren. Bij niet omzetting van richtlijnen, kan je niet bij een andere particulier aankloppen, want een richtlijn zelf kan geen verplichtingen oplegen of verzwaren op particulieren zonder tussenkomst van de nationale overheid. Er is omzetting in nationaal recht noodzakelijk. Men moet dan gebruik maken van richtlijnconforme interpretatie of schadevergoeding eisen op nationaal niveau

Richtlijnconforme interpretatie

De verplichting van nationale rechter bij een conflict tussen richtlijnen en nationale rechter moet nationaal recht uitleggen in het licht van de bewoordingen en de objectieve doelstelling van de richtlijn. Deze verplichting is opgelegd voor zover mogelijk. Deze strijdige teksten ontstaan door niet omgezette richtlijnen of niet goed omgezette richtlijnen.

Richtlijnconforme interpretatie heeft twee beperkingen, namelijk het rechtszekerheidsbeginsel en het verbod van terugwerkende kracht (strafrecht). Alleen in uitzonderlijke situaties is het verbod van terugwerkende kracht niet geldig. Richtlijnconforme interpretatie geldt voor alle nationale wetgeving, het maakt niet uit de nationale regelgeving eerder is opgesteld of later is opgesteld dan de richtlijn. Dit is later uitgebreid tot algemene plicht van Unierechtsconforme uitleg. Hierbij is Art. 4, lid 3 VEU cruciaal. Deze moet goed uit het wetboek bekeken worden.

Als nationale wetgever zich niet aan de richtlijn houdt, kan de burger naar de nationale rechter stappen om zijn recht te halen. De gedupeerde partij kan zaak aanspannen tegen de staat voor schadevergoeding met de aanspraak dat de staat zich niet aan zijn verplichtingen houdt. Europees recht kent rechten aan personen toe, zoals het vrij verkeer van werknemers en het gelijkheidsbeginsel.

De nationale rechter is verplicht om de werking van het unierecht te garanderen en het nationale recht opzij te zetten indien deze twee in strijd met elkaar zijn. Burgers moeten kunnen bewijzen dat er een verplichting was voor de lidstaat, dat de lidstaat deze verplichting niet is nagekomen en dat deze persoon schade heeft geleden door het niet nakomen van deze verplichting. Hier ontstaat uit dat de staat verplicht wordt schadevergoeding te betalen aan de gedupeerde burgers indien aan de drie voorwaarden van hierboven zijn voldaan. De ontwikkeling van de schadevergoeding werd geïntroduceerd in de jaren 70'. In het van Gendt loos arrest werd beslist dat de EU ook voor de burger er is.

Prejudiciële vraag art. 267 VWEU.

Dit is de parel in de kroon van de rechtsbescherming van de burger. Dit vereist samenwerking tussen Hof en de nationale rechter. Binnen het Unierecht is uniforme toepassing van Gemeenschapsrecht nodig, ongeacht in welke lidstaat iemand zich bevindt. Om dit te garanderen kan bij onduidelijkheid van het unierecht, de nationale rechter een vraag stellen over het unierecht en over de geldigheid/uitleg van de instellingen van de unie en hun handelingen. Het maakt niet uit welk aspect van het unierecht in het geding is. Één van de kernbeginselen is dat uitsluitend het hof van justitie zich kan uitspreken over de geldigheid van een rechtshandeling. Het hof van justitie zegt dat het hof in de beste situatie is om over de geldigheid van de handeling van de instelling te kunnen oordelen. Voor het hof kunnen de lidstaten of eventuele particulieren hun standpunt bekend maken. De nationale rechter kan dit niet. Als de nationale rechter de keuze maakt om een prejudiciële vraag te stellen, is hij bindend aan het antwoord op de vraag. Hij moet conform de eisen van het hof handelen. De nationale rechter moet het antwoord toepassen op het geschil. Rechter kunnen door middel van interpretatie zelf de vraag beantwoorden aan de hand van vorige arresten van het hof van justitie.

In afwachting van Hof wordt nationale procedure geschorst

Bevoegdheid nationale rechter. De nationale rechter moet op onafhankelijk op wettelijke basis gronden, dus in de zin van Art. 267 VWEU. Dit is een Europees begrip. Het antwoord op de vraag moet noodzakelijk voor het wijzen van het vonnis. Hypothetische vragen worden door het Hof niet beantwoord, omdat het hof van mening dat het hof er alleen is voor beantwoording van geschillen en niet voor beantwoording voor vragen op wetenschappelijke basis.

Verplichting nationale rechter De 'hoogste' nationale rechter is verplicht is om bij onduidelijkheid bij een prejudiciële vraag te stellen op grond van art. 257 VWEU. Het gaat hier om de hoogste rechter in die zaak, niet noodzakelijk de hoogste rechter in de hiërarchie. Op deze manier kan zelfs een kantonrechter verplicht te zijn om een prejudiciële vraag te stellen. Dit betekent indien geen mogelijkheid tot hogere voorziening (bijv. Hoge Raad, CBB)

Iedere nationale rechter is verplicht tot het stellen van een prejudiciële vraag, indien het gaat om de *geldigheid* van Uniehandeling, omdat alleen het hof kan uitspreken over de geldigheid van een uniehandeling.

Uitzondering op de verplichting om een vraag te stellen.

Dit geldt alleen voor verplichting op grond van 'hoogste rechter', want een lagere rechter is in ieder geval niet verplicht om een vraag te stellen. Nationale rechter mag afzien van het stellen van een vraag bij:

Acte éclairé

Het Hof heeft al eerder in nagenoeg gelijk geval beslist, we weten hoe er bij dit conflict beslist dient te worden. Ook als het Hof op dit punt vaste rechtspraak heeft

Acte Clair

Dit moet met zeer grote zorgvuldigheid in acht worden genomen.

Dit is als er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over interpretatie van Unie, maar Er is zorgvuldigheid nodig vanwege meerdere taalversies, aangezien het unierecht bestaat uit 22 verschillende talen, rechtsbegrippen, context en doelstelling van de bepaling zijn verschillend per lidstaat. Zo heeft zelfs Unierecht haar eigen interpretatieregels en haar eigen rechtsbegrippen. De vraag is wat het instrument probeert te bereiken. Effect van art. 267 VWEU is dat de nationale rechter de decentrale rechter van het unierecht is.